

R MUGU I STIG

minni verður dálkað og oyðslað.

– Eisini mugu vit nýta vit og skil, áðrenn vit keypa og burturbeina. Hóast eitt dato er á eini vøru, so merkir tað ikki, at vøran er ótandi. Haldførisdato er ásett fyri at verja brúkaran, men sumt gongur als ikki út, sigur hon.

Etið restirnar

Kanningin hjá Á samtakinum vísti eisini at breyð, viðskeri og døgverða restir er tað, sum flest fólk koyra burtur. Samstundis sum døgverðarestir er tað, sum flest fólk beina burtur, so siga fólk seg eisini harmast mest um, at døgverðarestir fara til spillis.

– Tað er umráðandi at eta restirnar, sum ein eigur inni. Verður góður døgverðamatur burturbeindur, tí ein ikki vil eta hann ein ella tveir dagar seinni, so er tað eitt tekin um, at vit liva í yvirflóð. Døgverðarestir eru eisini góðar at hava við í matpakka til ein sjálvan ella til børnini, sigur Gunnhild, sum heldur tað verða spennandi at hita ymiskar restir upp og vita, hvat hon fær burturúr.

Eisini mælir hon til, at vit ansa eftir ikki at keypa inn óneyðuga. Eitt gott ráð er at hyggja í kuldaskápið og skriva ein innkeypsseðil, áðrenn ein fer til handils.

Gamalt breyð til leskiligt kips

Í kanningini hjá Á samtakinum søgdu 48 prosent, at høvudsorsøkin til, at matur varð burturbeindur var, at hann var farin um haldførisdato ella vordin ov gamal. Ein vøra, ið lættliga verður hildin at verða ov gomul ella óáhugavert er breyði, sum er gerandisvøra í flestu húsarhaldum. Breyð fer tó ikki til spillis heima hjá Gunnhild.

– Er breyðið vordið turt, so skeri eg tað í terningar, koyri tað í eitt fat við olju oman á og seti tað inn í ovnin. Til ber at kydda við salt ella øðrum, um ein ynskir tað. Vit eta hesar terningarnar sum munnbitar og brúka teir til fyllu í suppu og øðrum rættum. Børnunum dáma serliga væl, at fáa hesar munnbitarnar við í matpakkan, sigur hon.

Ruska í bingjum

Tá Gunnhild var lesandi í Svøríki, royndi hon fleiri ferðir saman við øðrum lesandi at “ruska” ella tað, sum á enskum verður kallað “dumpster diving”. Tað snýr seg um at leita eftir mati í bingjum og ruskiløtum uttan fyri stórhandlar, og Gunnhild greiðir frá, at hon gjørdist stórliga bilsin av at síggja, hvat handlarnir koyra burtur.

– Vit funnu alt møguligt, og nógv av matinum feilaði als einki og var ikki farin um haldførisdato. Vit fóru út og ruskaðu saman, og síðani varð fongurin býttur javnt millum okkara. Ta tíðina vit ruskaðu, keyptu vit næstan ongan mat, sigur Gunnhild, sum tó ikki hevur roynt at ruska í Føroyum.

Hon greiðir framhaldandi frá, at tað bæði var áhugavert og kveikjandi at ruska, tí tá hon kom heim við øllum matinum, varð hon eisini noydd til at verða kreativ, tá hon fór at matgera, so hon fekk brúkt alla vøruna, sum hon hevði funnið.

Vit kunnu ikki fáa skil á umhvørvistrupulleikunum við skjótum loysnum, heldur Gunnhild Dahl Niclasen

–Ta tíðina funnu vit upp á fleiri kreativar og stuttligar rættir, sigur hon.

Hon heldur eisini, at í staðin fyri at fara í ruskspannirnar hjá handlunum at leita, so ber eisini til at spyrja í ymisku matvøruhandlunum, um handilin hevur eitthvørt, sum tey vilja selja bíliga ella lata.

– Tá man ruskar, so sær man, hvussu ógvusliga tað í veruleikanum verður oyðsla við mati og hvussu nógv fer til spillis, sigur hon til endans.